

TORONYIRÁNY

XII. 44.

2018. november 4.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 31. vasárnap

November 5. Szent Imre herceg

November 9. A lateráni bazilika felszentelése

Az emberi szeretet mindig kiváltott szeretet, azaz válasz arra, amit jónak, vonzóknak ismerünk meg. Valójában nem tudunk előzetesen szeretni, mert csak ahhoz ragaszkodunk, ami kiegészíti életünket vagy beleesik vágyaink vonalába. Ha egy szülő a félreacsúzott és hálátlan gyereket szereti és helyes útra akarja terelni, abban mindig benne van saját önértetének, becsületének, hírnevének a szeretete is. Ahol pedig van igazi önzetlenség, abban már biztosan benne van a kegyelmi hatás is, hiszen a megváltás ereje mindenütt jelen van a világban és minden akaratot mozgat. Istennek az ember iránt való szeretetét a kinyilatkoztatás ingyenesnek és előzetesnek mondja. Ez lehetne elméleti megállapítás is, hiszen Isten élete annyira teljes, hogy nincs szüksége kiegészítésre. De a Szentírás az üdvtörténetből olvassa ki Isten sajátosságait. Ő a bűnös emberhez nyúl le, iránta gyakorolja türelmét, őt vezeti az üdvösség felé, őt tanítja, hozzá küldte el a Megváltót. Isten üdvtörténeti intézkedéseiben azonban benne van az bűn büntetése is, a próbatétel, a kemény megpróbáltatás és követelmény. Az ember viszont magától nehezen tudja megítélni, hogy egy nehézség vagy szenvedés a bűn büntetése-e, vagy olyan természetes jelenség, amely arra van hivatva, hogy belőle magasabb erkölcsi erőket váltson ki. Akárhány szenvedésnek az értelmét sem látja, sőt azok inkább úgy jelentkeznek, mintha a véletlen szeszélyének, vagy valamilyen gonosz hatalomnak a következményei lennének. Ezért az üdvtörténetből is mindig nehéz volt kiolvasni Isten jelenlétét. Isten azért küldte a prófétákat és a sugalmazott írókat, hogy pontosan az ő hatását olvassák ki a történelemből. Tehát az mindenképpen a hit tárgya maradt, hogy Isten szeretetével működik az üdvösség történetében és azon keresztül az egész történelemben.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Egyetemes: A béke szolgálatáért: Hogy a szív és a párbeszéd szava mindig felülkerekedjen a fegyverek szaván.

A szentmise olvasmányai

- 1. MTörv 6,2-6** A megígért honfoglalás hajnalán Mózes mindenekelőtt Isten szeretetére és parancsainak megtartására buzdítja a választott népet.
- 2. Zsid 7,23-28** A feltámadt Krisztus az egyetemes emberiség egyetlen örök és tökéletes főpapja.
- 3. Mk 12,28b-34** Kérdésre válaszolva Jézus Isten szeretetét nevezi meg a legfőbb parancsnak, és ettől elválaszthatatlannak mondja az embertárs szeretetét.

A főparancs

A farizeusok és a heródiánusok (12,13-17), majd a szadduceusok kérdése (12,18-27) után Jézus és egy írástudó vitáját is rögzíti az evangélista. Az írástudó kérdése a parancsok közül az elsöre vonatkozik, amelyet Isten megáld és megerősít. A zsidó hagyomány nem tesz elvi különbséget fontosabb és kevésbé fontosabb parancsok között, bár ismeri a sokféle parancs egyfajta pedagógiai összefoglalását. Az írástudó kérdése ezért egyes szerzők szerint nem tipikusan zsidó kérdés. Elképzelhető az is, hogy az motiválja, amit Jézus tanításáról már korábban hallott.

Jézus a 29. versben kezdi válaszát. Ez már azzal is eltér az előző két vitabeszédétől, hogy nem kérdez vissza, hanem mindjárt valódi választ ad, mégpedig a „Halld, Izrael” kezdetű, később a zsidóság napi imádságává is vált szent szavakat idézve (29-30. vers; MTörv 6,4köv.). Ezek a szavak felszólító módban, buzdításként hangzanak el, ugyanakkor az Izrael egyetlen Istenébe vetett hit ünnepélyes megvallását is jelentik. A buzdító, intő alaphelyzetet a kezdő felszólítás is megfogalmazza (akoue, Izrael – „Halld, Izrael”), amely Izraelt az Isten egyetlenségéről adott tanítás, de általában minden Istentől jövő tanítás meghallására, meghallgatására inti. Az MTörv 6,4-5 együttes idézése egyfelől megőrzi a szöveg eredeti értelmi összefüggését, de másfelől – az ősi hagyománnyal együtt – elválaszthatatlanná teszi a szöveg teológiai alapját (Isten egyetlensége) ennek utóbb megfogalmazott erkölcsi következményétől. Jézus idejében a zsidóság már régen túljutott a henoteizmus és a monolatria esetleges korai stádiumain.

Az abszolút értelemben egyetlen Isten létének a legteltesebben megfelel az emberi személy minden képességének tudatos és szabad odaadása. A 30. vers az MTörv 6,5-öt idézi, de ki is bővíti, hiszen annak mind héber, mind görög változata csupán három emberi képességet sorol fel, az elme (dianoia) nem szerepel az ószövetségi változatban. A négyszer ismétlődő szerkezet (azonos előjárósó, melléknév – holosz, vagyis „teljes” – névelő, nőnemű főnév) kiemeli a felszólítás ünnepélyességét. Ezt a hatást tovább fokozza majd, hogy az írástudó rövidítve, de ténylegesen megismétli Jézus szavait a 32-33. versben.

A „második parancs” megnevezése Jézus saját kezdeményezése (31. vers), az írástudó nem kérdezett rá. Jézus itt is idézetet használ, a Lev 19,18 szövegéből ismertek szavai. Az istenszeretetet ünnepélyes megfogalmazása után nyilvánvaló, hogy a felebarát iránti szeretet nem előzi meg az Istenszeretetet, nem is azonos vele, de nem választható el tőle. Isten szeretetének az emberek iránti szeretetben kell megmutatkozni, valóságát megmutatnia. A „felebarát” kifejezés a görög plésziosz szót fordítja. Ennek alapjelentése a „szomszéd”, a „közel álló”. A szeretet eszerint „kreatív”, mindenkor új és szabad. Azt kell szeretni, aki éppen itt van, mégpedig úgy, ahogy az erkölcsi lelkiismeret most diktálja. A „mint önmagadat” (hósz szeauton) pontos értelmezése is kétféle. Egyesek arra gondolnak, hogy egyfajta engedelményről van szó. Az ember végső soron mindig csak önmagából, saját tapasztalatából indulhat ki. Mások szerint Jézus nem önkorlátozást, hanem önegyözést kér (Rudolf Schnackenburg). A valódi mérték a másik helyzete, szükséglete, s a „mint önmagadat” kifejezés helyett inkább azt kellene fordítani: „önmagad helyett”. Igaz, hogy valójában ide érkezünk akkor is, ha önmagunkból indulunk ki: az ember többet szeretne, mint ami kötelező, mint ami jogszerű – személyeset, egyedít, bensőségeset.

Az elbeszélő nem áll meg a kijelentések értelmezésénél, pontosabban azáltal értelmezi őket, hogy újra az írástudó szavait idézi. Ez, mint már említettük, kissé más szavakkal, de megismétli Jézus mondatait (32-33. vers). Szavaiban újra mesternek szólítja (didaszkaie – vö. 12,14,19), igazságát hangsúlyozza (vö. 12,14). Több fontos ószövetségi szöveghelyet kapcsol össze, az Mtörv 6,4 szavait az Mtörv 4,35 és az Iz 45,21 tagadó formájával kombinálja. A 33. vers végén fontos kiegészítést tesz, amelyben (szintén ószövetségi előzménnyel: 1Sám 15,22; Oz 6,6) megvallja, hogy az Isten és felebaráti szeretet többet ér a templomi Istentiszteletben egyébként gyakorolt vallási cselekményeknél. Ez a megjegyzés mintegy kapcsolódik Jézus kritikájához a templommal kapcsolatban (11,17). Ha az első parancs az Isten iránti teljes és feltétel nélküli szeretet, amely az egész személyt lefoglalja, akkor nem létezhet gazdasági vagy társadalmi szempont, amely joggal vonna el ennek teljesítésétől.

Jézus kitérítő szavakkal helyesel (34. vers). Míg a bevezetőben az írástudó látta Jézus jó választát, most Jézus az, aki az értelmes (noungehósz) feleletet elismeri. Az elbeszélés korábbi szakaszaiban Jézus gyakrabban említette az Isten országát (4. fejezet), a templomtéren mondott beszédeiben most hivatkozik rá először: az írástudó nincs messze az Isten országától. Talán az írástudó is megértett valamit abból, hogy Isten országa a felebaráti szeretetben elérhető. Hiszen Jézusnak a gyengék és kizsátozottak, sőt a pogányok iránti nyitottsága hozzátartozott az Isten országa hirdetéséhez. Az elbeszélő így teszi teljessé az „első” és „második” parancs egységét és konkrét tartalmát: a szeretet valódi útját Jézus egész igehirdetése és fellépése mutatja meg, amely az Isten országára irányul. Ez nem zárja ki az istentisztelet valóságát, de sürgeti, hogy a teljes Istennek adottság valósuljon meg a felebarát szeretetében is.

Jézus az írástudóban is talál valamit, ami dicséretre méltó. Bár bennfoglaltan, de őt is Isten országához rendeli, mint Pétert, akit a jogos szidás ellenére (vö. 8,34) megtartott követésének útján. Az írástudót talán Arimateai Józsefhez lehetne hasonlítani, aki a főtanács tagja, mégis kitart Jézus mellett, sőt el is temeti majd (15,42-47). Az írástudóval való beszélgetéssel Jézusnak a templomtéren való tanítása sajátos csúcspontot ér el. A jézusi „nem jársz messze” azonban azt is jelzi, hogy az írástudó még nem érkezett meg. Valami nála, belőle is „hiányzik”, mint a gazdag ember esetében (vö. 10,21). A 12,34 második mondata lezárja a vitabeszédek sorozatát (12,13-34), legalábbis abban az értelemben, hogy mostantól nem az ellenfelek, hanem Jézus kérdez. A színhely azonban változatlan, így egyes értelmezőkkel együtt (K. Stock) joggal feltételezhető, hogy az evangélista a következő, írástudóknak címzett jézusi tanítással kifejti, mi hiányzik ennek az írástudónak: helyes felfogás a Messiás személyéről (vö. 12,35-37), s talán az a döntés is, hogy ne csak elvben, hanem gyakorlatban is az Istenért és másokért élt életet válassza (12,38-40).

Martos Levente Balázs

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (19.)

Hogyan válhat belőlünk don Bosco szerint nevelő vagy szülő?

XIV. Szülővé válni

2. A hatékony szülővé válás útja

d.) A túllépés fázisa

Talán túl merésznek tűnhet általánosságban beszélni azoknak a korlátoknak a meghaladásáról, amelyeket a szülő felismer feladatának végzése közben, ám ha ezeknek körét leszűkítjük azokra a hibákra, amelyeket manapság leginkább kiemelnek társadalmunkban a szülők, akkor hasznos javaslatokat is megfogalmazhatunk célunk megvalósítása érdekében.

• A statikus látásmódból a dinamikus látásmód felé

Az a korlát, aminél érdemes elidőznünk, az a statikus látásmód, vagyis merevség, a szerepek változhatatlansága, a gondolkodás- és magatartásformák mozdulatlansága. Az a statikus felfogású szülő, aki nem érzi szükségét, hogy megújuljon, hogy bármit változtasson viselkedésén, aki tökéletesnek gondolja magát, aki úgy hiszi, „jó úgy, ahogy van” és nem gondolkozik el ma saját helyzetén.

A statikus alapálláson úgy léphetünk túl, ha az ellenkező látásmódba helyezkedünk bele, vagyis dinamikus, pozitív és rugalmas szemszögből vizsgáljuk a dolgokat. Ha így tekintünk a helyzetre, meglátjuk a szerepek felcserélhetőségét és egymást kiegészítő voltát, magatartásunk és elképzeléseink nyitottak lesznek, mivel a tőlünkétől eltérőkkel vetjük azokat egybe. Az a dinamikus szülő, aki életfontosságúnak tartja, hogy szülői alapállásán javítson, azt módosítsa és felülvizsgálja: az, aki eldöntötte, hogy megváltozik.

• Az egyet nem értésből az egyetértés felé

A második korlát a házastársak kifejezett és hangsúlyos egyet nem értése a gyermek irányában megfogalmazott nevelői terv kidolgozásával, irányításával, végbevitelével kapcsolatban. Ez olyankor van így, ha az édesanya bizonyos vezérelveket vall, és ezek mentén irányítja gyermekét, ám az apa nem hogy nem veszi tekintetbe az anya nevelői tevékenységét, hanem olyan „nevelői utakat” választ, amelyek nyíltan szemben állnak a másik szülő által vallott elvekkel. Ez a korlát előbb vagy utóbb súlyos zavart okoz a gyermekben, aki nem tudja eldönteni, melyik nevelői javaslat megfelelőbb a maga számára, és gyakran úgy él ebben a helyzetben, hogy a maga „hasznára és fogyasztására” használja ki a házastársak eltérő nevelői irányvonalát.

Ahhoz, hogy ezen a korláton túlléphessünk, elsősorban azt kell felfognunk, hogy a szülőknek tisztán kell látniuk nevelői tervüket (célok, tartalmak, eszközök, módszerek, ellenőrzés) a gyermekekkel kapcsolatban. A közösen kidolgozott tervből származhat a szülők egysége, és ketten mind teljesebb koherenciával állnak majd a gyermekek előtt.

Hangsúlyoznunk kell, hogy a szülőknek ezt az egységét nem lehet a legapróbb részletekbe menően és minden nevelési helyzetre vonatkozóan elérni. Mégis úgy kell gondolnunk, hogy megvalósítható elsősorban abban a tekintetben, ami egy valódi nevelői terv lényegét alkotja. Ezek a közösen vallott, minél konkrétan meghatározott értékek, a személy feltétel nélküli elfogadása (gyermekek, házastárs stb.), a közös felelősség, a következetesség, a hitelesség.

• A kettős szemléletből a hármasszemlélet felé

Van egy további korlát, amely igen gyakran lehetetlenné teszi az egészséges nevelői kapcsolatot: ha továbbra is úgy képzeljük, hogy a gyermek nevelése olyan ügy, amely kizárólag a gyermekre és az édesanyjára tartozik.

Manapság végre felfogja a társadalom, milyen fontos az apa bevonása aktív szereplőként a nevelői kapcsolatba. Ahhoz tehát, hogy túllépünk a korláton, amely a nevelés kettős szemléletében (anya és gyermek) rejlik, az szükséges, hogy olyan kapcsolatban

gondolkozzunk, amely már a hármasság alapján alapul: apa, anya és gyermek.

• **Az ösztönösségből a tervszerűség felé**

Az ösztönösség önmagában nem korlát, de azzá válik, ha ez az egyetlen kritérium, amelynek segítségével a szülők nevelői irányvonalukat megvalósítják és kézben tartják.

Nem azáltal építjük fel apaságunkat illetve anyaságunkat, hogy improvizálunk, hanem úgy, ha nevelői tevékenységünk tengelyében áll egy dinamikus terv, amiben a házastársak egyetértenek, és bizonyos értelemben a gyermekek is osztoznak benne. A terv forrása az egész család mindennapos tapasztalata.

• **A semmitmondó kapcsolatból a jelentőségteljes felé**

A semmitmondó kapcsolat korlátozza azt jelenti, hogy nevelői jelenlétünket terméketlen, felszínes, rutinszerű, banális módon éljük meg, ami kiöli a gyermekben rejlő lehetőségeket. Vannak szülők, akik hosszú órákat töltenek el ugyan gyermekeikkel, ám együttlétük pusztán fizikai jellegű, mert nem valósul meg közöttük a társas kapcsolatok, a nevelés és a képzés terén semmi mélyebb szint.

Az ilyen típusú kapcsolatban adótnak tételezik fel, hogy minden jól van úgy, ahogy van, és a gyermeknek elegendő pusztán fizikai jelenlétünk. Az ilyenfajta kapcsolat elvezethet a kölcsönös érdektelenséghez, az igazi emberi kapcsolat hiányához. Ennek következménye, ha a gyermek eltávolodik a családtól, amely nem volt képes, illetve nem tudja megadni azt, amire valójában szüksége van.

Ennek a korlátnak a leküzdéséhez jelentőségteljes jelenlétté kell válnunk, amennyiben a szülőnek azon kell igyekeznie, hogy felfogja gyermeke valódi szükségait, és így, a megfelelő ösztönzésen keresztül, megmozgassa benne azokat a képességeket, amelynek kifejlesztése révén a fiatal pozitív módon veheti kézbe személyiségének kiépítését.

Don Bosco 1884-ben írott Római levelében azt állítja, hogy egyedül a szeretet teszi lehetővé, hogy tényleges nevelői kapcsolat jöjjön létre, és egyedül a szeretet az, amely miatt „a fiatalok és az oktatók szívei kinyílnak és megmutatják szükségüket, megvallják hibáikat”. A valdócói pap arra szólítja fel a nevelőket, hogy a másikat tisztelő és szerető jelenlétükkel lépjenek kapcsolatba azzal a világgal, amelyben a fiatalok élnek.

3. Szülővé válni

A következő ábra a családi élet ciklusosságát ábrázolja. Az első csoport fejlődési szakaszai két síkon helyezkednek el: a biológia és a nevelés síkján. Az elsőben a világra hozás funkcióját találjuk, vagyis azt, amelynek révén a házastárs szaporodik, és családdá fejlődik. A nevelői síkhoz a fejlesztés funkciója kapcsolódik, amely az élet kezdetétől az idős házaspár életéig tart.

Ahogy a világra hozás funkciójánál egységben kell lennie a házastársaknak, ugyanígy kellene egységben lennie a gyermekek nevelésében is: a szaporodásra képes egységből a nevelésre képes egységnek kell válnia.

<p>A világra hozás funkciója</p>	<p>A fejlesztés funkciója A házastársi élet kezdete (a másik fél idealizálásától a valóságig) Az első gyermek megszületése A gyermek iskolába megy A gyermek serdülőkora A gyermek elmegy otthonról Az idős házaspár élete</p>
<p>BIOLÓGIAI TERV</p>	<p>NEVELŐI TERV</p>

„Aki a világra hoz egy gyermeket, még nem apa, vagy anya: csak akkor válik azzá, ha méltóvá válik erre a névre.”

(Dosztojevskij)

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Istenhez hanyatlón

Nagy áldozathozókról hallva, olvasva napjainkban arra gondolhatunk, nem azok-e ők, akik mindent az isteni akaratnak alárendelve, önmagukról mondanak le, ami már meghaladja a modern idők aszkézisét, és így kuriózumként állnak előttünk. Az individuális gondolkodás az efféle magatartást aligha fogadja el. Ebbe a „tiltakozásba” beleesik a keresztény is, ne szabadkozzunk, az emberi természet nem változik.

Isteni akarat. Imádkozzuk naponta a Miatyánkot, és könnyedén átsiklik értelmünk-ézelémünk e mondat fölött: „Legyen meg a Te akaratod.” Még mindig nehéz azt a szövetségi váltást elfogadni, amit Jézus hozott, aki Istent Atyának („Atyánknak”) nevezte.

Aki az ószövetségi zsoltárokat olvassa, már ott jele van ennek a változásnak, hiszen a legtöbb zsoltárban a szerző, általa imádkozó közösség (nép) teljesen Istenre bízta magát, döntéseire, törvényeire. Sokszor keményen hangzanak a szavak, mégis kétségbevonhatatlan az üzenet: „Én vagyok Urad, Istened.” Jézusnál a hangnem megváltozik, pedig Ő is érzi az Olajfák hegyén az Atya döntésének visszavonhatatlanságát.

Mintha ennek az eseménynek kapcsán fogalmazódott volna a boldog emlékü, 1980-ban elhunyt néprajztudós, Bálint Sándor naplójának részlete, amelyet döntő erősségű dokumentumnak érzek életszentségének igazolása mellett – 1943 őszén, miután feleségét is elvesztette:

„Elvesztettem és megtaláltam magamat. Egyedül vagyok mint az Isten: áldom érette. Mintha az Angyal akarna elragadni.

A világ sokaknak változott az idén. Én most itt vagyok: Istenem előtted.

Dícsérlek Uram elhagyatottságomért, dícsérlek, hogy előbb a szerelmet, majd a magányt is elvetted tőlem, dícsérlek napjaim sivatagjáért, amelyet kínjaimból sarjasztottál és a békeiséért, ezért a könnyekből született mosolygásért.

Se feleségem, se menyasszonyom, se feladatom, se szabadságom. Romba döntöttél, hogy Te épül föl bennem. Készen vagyok Rád.”

Ady szavaival élve: „Istenhez hanyatló árnyék” volt, aki már mindent odaadott, hogy megnyerje életét.

Igazán hősi példa, ezért számolni kell vele, ha „Istenben élünk”, aki a legfőbb Jó.

Tóth Sándor

hírek információk

November 4-e a forradalom vérbefojtásának emléknapja. A mai estén gyűjtsen mindenki egyénileg, családban vagy közösségben gyertyát az áldozatok emlékére.

A Toronyirány magazin idei 5. száma a napokban jelent meg. Az egyházmegye folyóirata összefoglalót közöl többek között a Szent Gellért Fesztiválról, a derekegyházi katolikus templom építéséről, a 29. Szegedi Bibliikus Konferenciáról, az egyházmegyei ministráns találkozóról, az ÁGOTA közösségének szüreti mulatságáról és az Ifjúságpasztorációs Iroda munkatársai által szervezett, a fiatalok társadalmi integrációját segítő programokról. Bemutatkozik Kovács Zoltán, az egyházmegye legfiatalabb papja. A Karitásztalálkozóval a domaszéki táborról és a jótékonyasági lekvárfőzésről tudósít, a sportrovat és a kulturális mozaik után pedig a Szeged-Csanádi Egyházmegye életét bemutató színes hírek zárják a Toronyirány magazin októberi számát.

Ökumenikus szertartás keretében avatták fel november 1-jén az egy éve elhunyt hódmezővásárhelyi polgármester, Almási István közadakozásból épült síremlékét a vásárhelyi Kincses temetőben. Az ünnepség keretében Kiss-Rigó László püspök áldotta meg a síremléket.

A Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium szervezésében Roma Őszi Fesztivált rendeznek Szegeden. A programsorozat indító eseménye Káli-Horváth Kálmán és Borkó Marianna festőművész házaspár „A teremtés dicsérete” című tárlatának megnyitója lesz. Káli-Horváth Kálmán roma származású magyar festő- és előadóművész, költő, a Budapesti Református Cigány Szakkollégium igazgatójának és feleségének kiállítása november 5-én, hétfőn 17 órakor nyílik az SZTE Tanulmányi és Információs Központban (Ady tér 10.).

A Szeged-Csanádi Egyházmegye papsága őszi rekollektációs napjait ezúttal összevonva tartja közös zárandoklattal Bakonybélben és Zircen november 6-7-én.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye, a Lengyel Köztársaság Szegedi Konzulátusa, a Budapesti Lengyel Intézet, a Lengyel Külügyminisztérium, a Lengyel Köztársaság Budapesti Nagykövetsége, valamint a Szegedi Lengyel Önkormányzat november 9-én, közösen rendezte a Polska niepodległa 1918-2018 (független Lengyelország 1918-2018) emléknapot, mely mottója: „Mi nem könyörögtünk a szabadságért, mi harcoltunk érte!” (Witold Urbanowicz). A rendezvény arra emlékeztet, hogy 123 év széttagoltsága után lengyelek generációinak raboskodása, szenvedése, erőfeszítése és halála árán 1918-ban Lengyelország visszanyerte függetlenségét. November 11-e az államiság feltámadásának, egyúttal a nemzeti megújulásnak az ünnepe. Az 1918-as nemzedék újjászervezte az országot, talpra állította a gazdaságot, a nemzetközi művészeti áramlatába evezte az ifjú köztársaságot. A szabadságról szőtt álmok az I. világháború befejezésével teljesedhettek be.

Jędrzej Moraczewski miniszterelnök a következőket jegyezte fel e jeles napról: „Lehetetlen visszaadni azt a mámort, az öröm örületét, amely a lengyel népet abban a pillanatban elárasztotta. 120 év után a kordonok összetörték. Szabadság! Függetlenség! Egységben! Saját állam! Örökre! Minden rendben lesz, mert mentesek vagyunk a vérszívóktól, a tolvajoktól, a rablóktól, saját magukon fogunk uralkodni. Négy generáció hiába várta a pillanatot, az ötödik megérte.”

A nap programja:

9.45 óra - „A függetlenség gyermekei” című kiállítás megnyitója a Szegedi Dóm Látogatóközpontban

10.00 óra – Konferencia a Dóm Látogatóközpontban: A lengyel és magyar ifjúság a haza szolgálatában (Lwów-1918., Varsó. 1920., Varsó-Budapest 1956.)

16.00 óra - Megemlékezés és katonai tiszteletadás a Dóm melletti Katyrikereszténél

17.00 óra - Lidia Książkiewicz orgonakoncertje a Székesegyházban

18.00 óra – Koncelebrációs szentmise a lengyel és magyar nemzetért a Székesegyházban Andrzej Dzięga Szczecin-i érsek és Kiss-Rigó László püspök vezetésével

A Karolina Gimnázium szeretettel hívja nyílt napra a nyolc évfolyamos és a négy évfolyamos gimnázium iránt érdeklődő diákokat és szüleiket november 9-én, pénteken. További információ az iskola honlapján (www.karolinaiskola.hu) található.

Ferenc pápa üzenete a missziós világnapra (3.)

Egészen a föld legvégső határáig hirdetni a hitet

A föld legvégső határai, Kedves Fialatok, számotokra nagyon is relatívák és könnyen átjárhatóvá váltak. A digitális világ, a közösségi médiák, melyek mindent átfognak, elmoszák a határokat, eltörlik a különbségeket és mérséklék az eltéréseket. Úgy tűnik, hogy minden karnyújtásnyi távolságra van, annyira közeli és közvetlen. Életünk odaadása nélkül ugyan lehet számtalan kapcsolatunk is, de soha nem fogunk tudni egy teljes életközösségbe elmélyülni. A föld végső határáig kiterjedő misszió megkívánja önmagunk ajándékozását, mégpedig abban a hivatásban, melyet az bízott ránk, aki minket erre a világra küldött (vö. Lk 9,23-25). Ki merem mondani: egy fiatal számára, aki Krisztust akarja követni, a döntő a hivatásának keresése és az ahhoz való hűség.

A szeretet tanúbizonysága

Megköszönöm minden keresztény intézménynek, melyek lehetővé teszik számotokra, hogy személyesen találkozzatok az élő Krisztussal az Ő Egyházában: a plébániáknak, a lelkeségi mozgalmaknak, a különféle szerzetesrendeknek és a számos missziós szervezet számos képviselőjének. Rengeteg fiatal találja meg az önkéntes missziókban azt az utat, hogy hogyan tudja a legkisebbeket szolgálni (vö. Mt 25,40), az emberi méltóságot előmozdítani és tanúságot tenni a szeretet és a keresztény mivolt örömeiről. Ezek az egyházi szervezetek abban segítenek, hogy a sikereket ne csak magunknak tulajdonítsuk, hanem az Úr adományai fejlődjenek és kibontakozzanak bennünk, azért, hogy jobban tudjuk egymást szolgálni. Eme időben korlátozott missziós tevékenységnek a dicséretre méltó formái jó kezdetet jelentenek, és segíthetnek titeket abban, hogy a teljes önátadásban misszionáriussá váljatok.

A Pápai Missziós Művek ifjú szívekből születtek, azért, hogy támogassák az evangélium minden néphez szóló hirdetését és hogy hozzájáruljanak az Igazságra szomjazó népek kulturális és emberi kibontakozásához. Az imádságok és az anyagi segítség, melyet a Missziós Műveken keresztül nagylelkűen szétosztanak és eljuttatnak, segítik a Szentiséget abban, hogy azok, akik szükségük enyhítésében segítséget kapnak, ezáltal a maguk részéről környezetükben is tanúságot tegyenek. Senki sem annyira szegény, hogy ne tudna abból adni, amije van, vagy legfőképp abból nyújtani, aki. Szeretném megismételni azt az intelmet, melyet a chilei fiatalokhoz intéztem: „Soha ne gondold, hogy nincs semmi, amit felajánlhatnál, vagy hogy senkire sem lenne szükséged. Gondolj arra, hogy sok embernek szüksége van rád. Közületek mindenki a szívében gondolkodjon el azon, hogy milyen sok embernek szüksége van rám.” (Találkozás a fiatalokkal, Maipú-i Nemzeti Kegyhely, 2018. január 17). Kedves Fialatok, az októberi missziós hónap, melynek során a nektek szentelt színódust is tartjuk, alkalom lesz arra, hogy Jézusnak és küldetésének még inkább szenvedélyes misszionárius tanítványává váljatok egészen a föld végső határáig. Ezért kérem Máriát, az apostolok királynőjét, Xavéri Szent Ferencet, a Gyermekek Jézusról nevezett Szent Terézt és Boldog Paul Mannát, hogy mindig kísérenek minket és járjanak közbe értünk.

Vatikánváros, 2018. május 20., Pünkösöd ünnepén

Ferenc pápa

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.